

Якоб Штрайт

Тном Корінець

Якоб Штрайт

Тном Корінець

Ілюстрації
Ірини Гранковської

Переклад з німецької
Оксани Фіци

Київ
НАІРІ
2021

Гном Корінець та Дух дерева

Надійшла осінь. Листя на деревах забарвилися котрісь у жовтий колір, а якісь – у червоний і темно-коричневий. Гном Корінець виповз із-під землі. Він побачив перший листок, що падав донизу. Вітер жваво підхоплював його і відпускав. Гном Корінець кинувся за ним. Він встиг підхопити його перш, ніж той торкнувся землі. Гномик обережно погладив листок рукою і засмучено прошепотів: «Листочок загинув...».

Зі стовбура дерева за цим спостерігав Дух дерева і сміявся:

– Що це за вираз обличчя у тебе? Навіть ніс скривився! Краще повертайся-но під землю, до коріння. Зараз багато життєвих сил стікає вниз, після того як зверху листя зотліє. Ти можеш зібрати їх під землею до наступної весни, і тоді вони допоможуть розпуститися новим листочкам. Це буде краще, ніж ловити старе листя!

– А по тобі вони також стікають? – запитав Гном Корінець. – Це деревне молоко? То коріння можна доїти?

Дух дерева засміявся так, що аж гілки затрусилися, а тоді відповів:

– Називай це, як знаєш! Я називаю це життєвими силами. Оскільки якщо довший час вони стікатимуть, я ставатиму все слабшим і слабшим. А коли усе листя обпаде, я занурюсь у зимовий сон.

– І тоді ти полишиш дерево? – запитав Гном Корінець.

– Ні, – знову засміявся Дух дерева. – Я тоді весь стискаюся до коренів і стаю таким маленьким, десь як ти. І життя йде своїм ладом, аж доки мене знову не пробудить весна. Ось тоді мені знадобляться нові життєві сили. Ви, гноми, бережете їх під землею протягом усієї зими, а потім маєте знову повернути їх у коріння. А тепер іди, маленький чоловічку! Поглянь-но, з мене упав ще один листок.

Гном Корінець було задумався, чи наздоганяти йому другий листок, але Дух дерева так строго зиркнув на нього, що гномик жваво крутнувся вліво і одразу ж пірнув під землю. І справді, знизу, між коріння, він побачив одного зі своїх братів-гномів, який обережно смикав корені. Тож він і собі знайшов один гарненький корінчик і почав надзвичайно плавними рухами проводити по ньому зверху донизу. Аж раптом на кінчику корінця з'явилося ніжне мерехтіння, трохи червонувате, трохи жовтувате, як сонячне сяйво. Так, це було схоже на небесне молоко, яке можна було витягувати з корінців. «Якщо я буду добре доїти, – подумав Гном Корінець, – листочки зверху обпадатимуть і весело летітимуть разом з вітром». Йому було радісно. Небесне молоко зібралось в невеличкий струмочок і просочилося углиб землі.

Кінець
безкоштовного
уривку.

Щоби
читати
далі,
придбайте,

будь
ласка,
повну

версію
КНИГИ.